

0513 – 13. mai

I kraft av den nåde som er gitt meg, sier jeg til enhver som er iblant dere, at en ikke må tenke høyere om seg selv enn en bør tenke. Rom 12: 3.

Hele dette brevet, hvor vi finner disse ordene, skriver apostelen til «alle i Rom som er Guds kjære, kalte og hellige». Likevel har han altså her denne spesielle tilføyelsen: «enhver som er iblant dere».

Dermed merker vi oss at det ligger ham på hjertet å trenge inn på hver enkelt kristen, for å markere at hver éneste en virkelig trenger denne advarselen. At ikke noen må tro de er frie for å fristes til hovmod.

Når apostelen vil at ikke en éneste skal overse denne formaningen, er det samtidig også et klart signal om hvor skadelig nettopp denne fristelsen er.

Å tenke for høyt om seg selv, ha for store tanker om sine gaver og anlegg, og dermed bedåres av hovmods-ånden, – det er det farlige ondet apostelen advarer oss mot her.

Og hvis vi skal få se enda nøyere hva han sikter til med disse ordene, må vi også legge merke til sammenhengen mellom dette verset og de som følger etterpå (v. 4–8). Der taler han om forskjellen mellom de ulike gavene, deres rette bruk i menigheten, og viser hvordan alle Guds barn sammen utgjør et legeme, og innbyrdes er hverandres lemmer med forskjellige nådegaver.

Av sammenhengen forstår vi da at Paulus med det verset vi har foran oss i dag mener at vi ikke, på grunn av forskjellige gaver, må splittes eller opphøye oss selv, og se ned på de andre. Men beholde åndens enhet, ydmykhet og kjærlighet.

Men om vi nå har oppfattet apostelens formaning, er det ikke dermed sagt at dette er levendegjort i hjertene våre. Vi er fullstendig avhengig av at Gud på sin spesielle måte forbarmer seg over oss, om noen skal unngå å tenke for høyt om seg selv, ja, skal gå inn i et totalt frafall gjennom den sterke og farlige hovmods-ånden.

For den fristelsen er så påtrengende i all menneskenatur, og den angriper i så forskjellige skikkelser. Til slutt stiller den seg så avvisende overfor alt som er rett, at en kristen som skjønner dette kan bli mismodig med tanke på livet videre, og bare må rope: «Gud, forbarm deg over meg!»

For intet menneske går fri for denne fristelsen. Den ligger i selve vår natur. Vi finner det tidlig hos de små barna, og ser hvordan de begynner å sette seg opp mot hverandre med sitt skryt: Jeg er bedre enn deg til å gjøre dette osv. Og vi vet at det var spesielt egenrettferdighet og hovmod den falne engelen i begynnelsen smittet menneskene med, når han sa: «Dere skal bli lik Gud..».

Og så ser vi hvordan denne naturen fra da av trenger seg på i menneskene, så det neppe finnes én kristen som greier å bare leve et stille og ubemerket liv. For hver éneste en vil strekke seg oppover.

Dette ser vi til og med der hvor et naturlig grunnlag ikke finnes. Selv hos dem som bare har svært beskjeden utrustning og anlegg, ja, kanskje er det en kaller mindre begavet, ser vi til og med ofte denne merkelige hovmodsinnbilningen stikke fram. Dette er et ganske merkelig studie som bevis på

hvor dypt denne tendensen ligger i all menneskenatur, selv om den framtrer i svært så ulike omstendigheter og skikkelser.

Kan du nå ikke gjennom Guds ord og Ånd holdes i ydmykhet, fattigdom og gudsfrykt, da begynner du snart å bygge opp store tanker om deg selv. Da er du plutselig langt mer opplyst enn andre. Mer viselig, trofast, alvorlig, ydmyk og dyktig.

Da kan du være sikker på at du vil bli styrtet ned fra denne «tronen», falle i all slags dårskap, eller i synd og skam. Her kan ingen årvåkenhet eller styrke hjelpe deg. Herren Kristus sier uttrykkelig: «De første skal bli de siste», «den som opphøyer seg selv, skal fornedres». Og Peter forteller hvordan dette foregår: «Gud står de stolte imot».

Når Gud står deg imot, forsøk da aldri å slippe fram på en lettere måte. Du kan prøve med hva du vil. Uansett så kommer du til å falle. Tror du du er mer vis og opplyst enn alle andre, så vil du falle i mer villfarelser og dårskap enn alle andre. Tror du du er mer ydmyk og sterk enn andre, så kommer du til å falle i mer synd og skam enn andre.

Mang en ung gutt og jente med en strålende framtid, fikk hele livet sitt ødelagt bare på grunn av hovmod. Mang en kristen med store nådegaver falt i de største dårskaper bare fordi han lot seg innta av smiger og stor ord.

Dette er så åpenbart gjennom all erfaring både i stort og smått at hele verden kjenner ordspråket. «Hovmod står for fall». Her er det ikke noe annet som hjelper enn at du i tide lar deg advare. At du straks begynner å påkalle og be til vår store og allmektige Gud om at han må forbarme seg over deg, og gjøre deg ydmyk og fattig i ånden. Og den bønne vil han gjerne høre.

Hvis du selv ikke gjennom Ordet og Ånden kan få et ydmykt sinn, har nok Herren ennå et middel. Da sender han deg en sterkt ydmykende opplevelse. Men ta da imot også dette som den aller største nåde, bare du kan bli bevart i troen. For da er alt bare nåde – mot det å bli sittende fast i hovmod, og bli «blant de siste».

Gud, vær oss nådig! La da heller alt annet ondt ramme oss, bare ikke hovmodets og forherdelsens dom!